

ואינם רוצים להוציא „לנימה“ שמנה כוז מפייהם—השעים אלה לירות טבין ותקילין! — ולא הועילו כל הבלשנים והמלונים עד שהגיעו הדברים כנהוג, לממשלה והיא כסתמה העשה פשרה בין שני הצדדים כמו עם ירושתו של כדרי...

וכדי להשכין שלום, כדרכי, בין אהב"ו ולא יהיו קטנות ומרובות ומחלקת ביניהם החלטתי להציע כזה לממשלתנו הרוכסית—כי הלא „מורה“ היא להציע הצעות בזמן האחרון! — שיקימו כפפות הקרו העולים מעלה פטה לחמשת אלפים פונט לשנה, מר סד' שיהיה משותף גם לאשכנזים וגם לספרדים ואפילו לתימנים, דהיינו: ב י ת " ע .ם, שיהיה בו גם „מנין“ (סינגוגה בלע"ז) ויעשו גם „ענגרשבת“ ולא ישכחו להזמין את חברי הועד של בית העם הנוכחי ולכהפ"ח את המנהל הנוכחי.

וכיוון שאנו מדברים בבית העם, נזכרתי גם בחגיגת המיסדים הראשון נים של בית העם בירושלם. למלאת עשרים שנה מיום הוסדו, כנראה, שכל מה שיש בשמים יש בארץ וכל צה שיש בבזל יש גם בירושלם, שם נתאספו שרידי הקונגרס הראשון בלפני שלשים שנה (בעל הזכרונות שלנו, מר מרדכי בן חלה, חשב ומצא כי נשארו עוד בעולם חמישים חברים מצירי הכנסיה הראשונה) וכאן נתאספו שרידי המיסדים הראשון נים על כוס תה. אין כה בעטי למסר לכם, כמובן, את כל „הפנינים“ שבני אום הפרופיסור ושבדקלומים וביחוד את „הכמותיו“ של ר' עזמות, ואולם אלמלי לא באנו לחגיגה זו אלא כדי לשמע את נאומו. ה ע ב ר י של הד"ר ג. במשך ה צ י ש ע ה במעט—דיינו!

ואת נאמנו העברי למד לא חליי לקה מפי לקוחותיו וחוליו הרבים ולא

שילשים שנותיו בא"י אלא דוקא מנכ"דו הקטן המדבר עם זקנו וזקנתו, כמו להכעים, לא צרפתית ולא זרנון אלא—עברית! וע"כ מציע אני—שוב הצעה—ובתנאי מוקדם שלא יגיעו הדברים לאוני פטרושקה בת"א. לרשם את הנכד הקטן והחביב הזה ושאר הנכדים והנכדות. בעירנו ב ס ר " ה ז ה ב של הקה"ק, מתמת שהקוני"לטים האלה מכריחים את הסבא והסב"תא שלהם ואפילו ככתי ס ו פ ר י ם עברים בארצנו ללמד עברית ולשכר אות שניהם המעטות לעת זקנתם— אך ורק כדי שיוכלו לרבר עם הפעוטים האלה ולהבין את לשונם, לקיים מה שנאמר: „מפי עוללים ויונקים יסדת עו“.

בניכטריא: עברית־זרנגונית. * * * עברתי בשבוע זה ברחוב בן־יהודה וראיתי פתאום דגלים אדומים הלויים וכתנופפים על עמודי התילי־פון והתלגרה ועליהם כתוב לאמר: „תחי הברית המועצתית! הלאה הממד שלה האימפריאליסטית!“ ועוד פסוקים כתלי הבתים פסוקים אדומים מהחומש של לנין וטרועקי וכלם מכוננים כנגד עשרת השבטים—טעשי ידי המופסים, ובשעת מעשה נתעורר חשך בלבי וביחשבת פנול עלתה על דעתי, כי ידי אחת עשו המופסים הפעם עם המשטר רה בעירנו, שניהם מהוסרי עבודה: אלה לא הראו „התיכיל עבודה“ מיום הבהירות של הכלדיה ועליהם להראות דיכרמה למוסקבה כדי לקבל שכר־טרחת, ואלה לא הספיקו עדיין למצוא ולגלות לא רק את שורדי הדרך מרא־מאללאה אלא גם את הגנבים שבזוו את חנותו של החייט ברהוב הגדול והי רשמו אשר לכול הדאר, ועכשיו נפלי על המצאה זו של הרגלים והיתה ב"ה קצת עבודה לכלם... * * * ועדיין מתאוננים בכל העתונים

על הראים שלנו שהוא מזניה את הכדיה ואינו שוקד הלילה לתקנתה של ירושלם! הנה למשל, החליט הראים ליצור בימים האלה „צי“ קטן של סירות מים המלח כדי להעביר את אנשי עירנו על פני נהל פ י ש ו ן העובר בין רחוב־הסוף ובין רחוב יפו ושראשו יוצא מנזחערן התחתון של בנין מני... הזכיון של הצי“ הקטן הזה ימסר לקהל בפומבי ובקרוב יקבעו את הזמן להגשת „טנדרס“ (הצעות מחירים) לבלדיה במעטפות סגורות ובנחירים סגורים, וכל הקודם זכה. מצהצהייהנעלים הוושבים על יד הנחל וביחוד מעבר לרחוב מוקים בכל תקף נגד הצי“ הזה, שהוא עלול לקפח את פרנסתם וכל עוברי־דרכים יחליו חלילה עי"ז ל„סכסך“ את נעליהם המי־טנפות ב„נחל פישון“ זה... * * * גם האבן של הלם“ שברחוב יפו מונחת עדיין כאבן שאין לה הופכין אבל לא פ י כ י ם, ומי שלא נכשל ויוצא בשלים מאבן זו שהיא יר־צאת־דופן נופל לתוך הפחת של האבן החסרה שם רק בכרהק צעדים אחרים, גם שבילי ירושלם לקויים אצלנו בחסר ויתר... * * *

הוא אשר אמרתי כבר: מה שיש בשמים יש בארץ ומה שיש בדאר־היום“ בכקר יש גם ב„הארץ“ בערב וביחוד הכרוניקה מירושלם יוספים. הנה למשל, נתפרסמה שבוע זה ידיעה בעתוננו ע"א הגנבה בחנותו של החייט ניסנבוים ע"ס 986 לירות ובערב קר־או בעתון הת"א את הידיעה הזו רק בשנוי לשון ובשנוי סגנון קצת, כמובן אבל לא בשנוי מספרים — ג"כ 986 ל"מ, אלא, שלמחרתו בכקר בא ב„דאר־היום“, תקון טעות, שנעשה ע"י הבחור הועצער וכתב במקום 286 את המס־פר 986. פלא, שלא בא גם התקון הזה בעתון ההגוני? * * *

וחכל יודעים כי עתוני מצרים באים בכל בקר ברכבת לארצנו. בכל ימות השנה הם נקראים בעתון הת"א בתאר „סופרנו המיוחד בקהירו“, אלא שעכשיו לכבוד הקונגרס מרחיקים את ערותו עד לונדון ומפרסמים אותו תחת הכותר של ה„טלגרמים“ הבאים ישר מלונדון. דרך משל: בגליון 2454 מיום שלישי זה, 6 ספטמבר, מופיע בעתון הת"א תחת ה„ראש“ הגדול: ה„דיילי מייל על הקונגרס“ טלגרם „מלונדון, 5“ בא"ו בא ישר משם, מעיר הבירה והמעטירה אלא ש„דאר־היום“ הלך ופרסם גם הוא את ה„טלגרם“ הזה רק בהוספת הקדמה קטנה בזו הלשון: ה„כוקטס“ המצרי מפרסם את המברק דלהלן, שקבל מסופרו בלונדון וזו לשונו וכו'.

וככה נתגלה הסוד, אלא שככה לא יעשה בעתונים „הגונים“! * * * ולסוף—שעור קטן לדוגמא בעב־דית שלקחתי מתוך תרגומי של סגל—תל־אביב בסרט הראי־נע „ציון“ בשבוע זה. המתרגם שלנו יודע כנראה לא רק צרפתית ועברית אלא גם גרמנית, והא ראייה: Vergiss nicht dem Weib und Kind פרושו בעברית שלו: לא תשכח „על“ אשתך „ועל“ בנך!—עד כאן מערכה א. * * * — „הווחי הכרתך תודה?“, כלומר: הווחי הכרת־תודה מיצדי, או הכרת־תודתך? * * * מ ע ר כ ה ג' — „כבר יש מועד ללכת לישון.“ ואני חשבת כי כבר הגיעה שעתו של המתרגם ללמד עברית והנה רואה אנכי כי „כבר יש מועד (בשביעלו) ללכת לישון...“ ואם מעט לכם העברית התל־אביביות מוכן אני לתת לכם גם פרק קטן בהלכות בלשנות עברית מאת הר־ממשלה ירום הורה.

בגליון של אתמול נתפרסמה ידיעה „רשמית“ ע"א החוה הממשלתית בעכו, שזכתה „לקבוצה“ שלמה בעלי ארבע־רגלים, ביניהם נמצא סוס „אציל“, אביו דג'ני מקהילן ויש לו שושלת־היוחסין מ„הסוסתי“ ברכבי פרעה. יש גם סיה יפה ויקר המצוואת כריאבונה ואברך כשי והעיקר שנמצא שם ח מ ו ב צעיר לבן כמצדים העליונה בן י"ח חדשים ומסב ט י ח להיות בהמה נהררה.

כנראה, שהוא מיוצאי חלציו ומד צאצאיו של הסודו של בלעם ובודאי זו ב ט י ח נאמנה בלשון־זקנו להיות „בהמה נהררה“, אלא שחושש אני בכ"ז שח„חמוריקו“ הצעיר הזה לא יקיים את הבטחתו, נחמת שהחמורים הצעירים ואפילו הזקנים ארוכי־האזניים בארצנו משנים את דעתם כפעם כפעם—נחיה ונראה! נחיה ונראה בשבוע הבעל"ט גם את „האב“ של סטרינדברג, שיוצג בתיאטרון ציון (ביום הרביעי) בנשף הפרידה שיערך לפני נסיעתו של תאומי לחו"ל. ואיה"ה בקרוב נזכה לשמע שוב את קשקושו של „הקומקום“ על אפם ועל חמתם של האיטליאנים מהשמאל, שהריחו: כנראה, ריח של בקורת נגדם... הגרמפון של ויצמן, כלומר הפועל־הצעיר מתרעם מאד על ה„קומקום“ והקונטרס מבקש לנפצתו לרסיסים, אלא שהמאירי עומד וצועק לתיאטרוננו: „קום! קום!“ * * * ובשבוע זה קבלתי מתלמידו הר־תיק מר „אדם“ מכתב ארוך כגלות, שקצרתי וקצצתי מפני קצד הזמן בע"ש, וזו לשונו: לכבוד מורי ורבי, חריף ובקי, מביט מרחוק, צופה נסתרות ומנלה טמירין כקשת מוהר"ר ע ז מ ו ת שליט"א.

רבי הנכבד! אחרי שעברו עלי שבועות ארוכים

בנסיעותי מבלי לקרוא את שעוריד־התנפלותי על שעורך האחרון כעל אמד ריות חמות, התכתלתי ואחל לקרא ולעיון בהלכות נסיעות והנה הרגשתי פתאים איוו צביטה בלב ופני אדמו מבושה. הבינותי, שגם אותי תלמיד הותיק אתה לוחץ אל הקיר כי הלא גם אני נוסע ומקרא מלא הוא „על הגנב בוער הכובע“. הריני מודה ומתוודה לפניך, רבי היקר, ומבקש את סליחתך בפני כל עם ועדה ואתה בטובך הגדול תרצה את ארשת שפתי ותמחל ותסלח לי על זרון לבבי שלא שמעתי בקולך ולא כמצותך עשיתי ואלך בשרירות לבי, ולכן מהשמים ענשו אותי ואקבל כפלים ככל הטאתי.

ועתה הקשב ושמע את אשר עשה אלקים לעבדך. הן זוכר אתה בודאי כאשר באתי לקחת מטך את ברכת הפרידה ואשאל אותך לאן לנסע כדי לבלות שבועות אחרים להנפש ולהסתר מקרני שמש לזוהמת ומאבק עירנו הקד דושה (באותו זמן תקף גם אותי בול"ט כום הנסיעה). ואתה בחכמתך הרבה יעצתני לנסע למושבה מ ת ו ל ה שבצפון או לצפת או על הכרמל אשר בים יבא, ואנכי אודה ולא אבוש כי כשעת מעשה חשדתי בך, רבי הנכבד, „מי יודע?—השכתי בלבי—“אולי מס' בת המיצב הגרוע בארץ התמסר ר' עזמות לסוכן לבלונים יהודים והוא מקבל מהם שכר טרחה ביד רחבה, קומיסיון בלע"ז? כי לולא זאת מדוע זה מאס משוררנו הלאומי בכל המד קומות העברים ויבחר לבלות את הקיץ בפנסיון גרמני שבכפר „קובכה“? (אמר עזמות: משוררנו הלאומי נמצא עם רעיתו לא ב„קובכה“ אלא במאיר־שפיה: כאן יותר בוול ואולי גם בחנם...) ורבות הנה המשפחות העבריות מת"א, שרדפו אחרי הארי שבהכורה וילכו גם הם שמה, כמו הד"ר זל—ט. ומש־פחת ל—יז ועוד ועוד, ומדוע זה נסע „המחות“ ללכנו? הן רק לפני זמן

קצר הננו את חג יובלו בשמחה וישיון בכל הארץ ובכל מושבות יהודה? (בילדותי אני היה מורי ורבי ולמדתי מכמו עברית ועכשיו הייתי אני מורי ורבי ולמד ממני את זרכי הלבנון — עזמות). ומדוע זה בחר לו הסופר והי מחבר של „ספר הבדיחה והחרוד“ אף הוא את הרי הלבנון? ולא הלך לאיזה מלון יהודי בא"י? וראש הועד ליהודי היפה, אברך־משי ירא והרד, יושב גם הוא על הלבנון ומתענג ב מ ר ח ו ק על א"י ותושביה? ומדוע זה עוד הרבה משפחות מא"י נסעו לבלות את הקיץ על הלבנון ולא נשארו בארץ כדי לקיים מצות „יהי אהיך עמך“? מדוע, הא?

ובכן, נסעתי גם אני ללכנו, ומה אספר לך, רבי היקר? ראיתי שם מה שלא ראתה שפחה... ראיתי הרבה יהודים ויהודיות אצים רצים ומזועזעים, נושאים מלתחות ומזוודות ממקום למקום כסבלים ממש. עוצר אני בעדם ושואל: ריצה זו על שום מה? וכלם פ"א „מלוני אינו מוצא חן בעיני... כלם מת־חרטים מכים על חטא וצועקים: גוואלד! חרור ולא היינו באים הנה והרינו נעים ונדים כאן ממלון למלון כקין בשעתו... הפצתי להוכה אם אין גומא בכל הספורים הללו והלכתי לבקר אהדים ממכרי ובכל מקום אותו פומין, אותם הנסים והנפלאות. נודמנתי בטקרה לכדומנה“ ונכנסתי לראות את מורני וסגן־מנהלנו והנה אני מוצא אותו שר־כב במטה ונאמת, מחבר אוצר מלים חדש בעיקר על הקייטנות, על המאכר לים הערבים, על הקיבה ויסודיה ר"ל. בקצור עזבתי את הלבנון ואת כפריו ואת מלוננו ונסעתי לק"ק צפת, שם מיצאתי מלונים יפים ומסודרים אויר זך ונקי, בעלי בתים יהודים הגונים, שהם יושבים ומצפים לאורחים—ואין, עשיתי „ויברכה“ כסטיין וויזן פבל

ואבא לכרמל. מיצאתי שם מלונים משוב ללים, מוארים בהשמל, מים שוטפים בכל הדר, מחזה מקסים מסביב ועל העיר מתהת לרגלי הים, מהיה נפשות ממש. — „היכן הם האורחים?“ — שואל אני מאת בעל המלון — „מדוע אחרו פעמייהם בוששו לבוא אל הכרמל?״

— אצל האהיות הגרמניות — עונה הוא לי בכעס כדרכו — כלך לך אל המנור של הן ותמד צא שם את אחב"י!

נשאתי את רגלי והלכתי ישר ל„שם“ ומצאתי במקרה בשעת ארוחת הצהריים, והנה שמחה וישון — בית מלא יהודים, גברים ונכרות וילדים פעוטים, אני מביט בפניהם והנה המת מכרים טובים, הנה למשל, יושב לו בהרבה בן המליונר הירושלמי ופקיד בכנק הלאומי ועל־ידו זוגתו נכדת הראשל"צ ז"ל — יושבים שאננים ומלמדים את בניהם פרק בהלכות מאכלות אסורים. ממולו רואה אני את בני המשפחה הכבודה שבאו הנה לנסות את גורלם במלוני הגר־יים בשעה שישנם מלונים ופנסיונים יהודים שיש בהם נהיות יותר מדוברות ויותר זולות, ואולם כנראה שנעים לאחב"י לשכב במטה שהתמונה הקד דושה חיפפת מעל למראשותיהם ולאכל על שלחן „טרפה“ והכל טוב יתחבר.

מדוב התמרמרות והתרגזות עזבתי גם את הכרמל ושכתי בבושת פנים ובלב כואב לביתי אשר ברחוב מוסררה.

תלמידך המחכה לתשובתך ולי־אמרי פיך.

עזמות

מבעד למסורה (שעורים בהתכלות)

ובכן רבותי,
השלישיה!
על שלשה
דברים העולם
הציוני עומד:
על סאקר,
קיש ועל ארץ.

פרוזה, בנימטריא: ס א ק ו, אלא שבמקום ונציטו יש לנו ופרוזהלנד. ומסתמא התפיים ותתוצה השלישיה ותסכים סו"ס גם לבאיר מה שני האגפים, מיכאל סימון וגבריאל מיכאל—בשני קצת: במקום פיק וסיפו, ה"ס בוסף ויכנס הרב בר לין ובמקום חבר שפרינצק יעלה ארלוזורוב, כשמו כן הוא: "ערי-לאוד ארויה" (יעלה).

וההכנור הראשון בשלישיה זו יהיה בודאי העורך סאקר מחמת שיועד הוא דת ודין ולדבר עם הנציב וה"מאכערס" של עשרת השבטים בלי שונם יותר טוב מאהרים, וחבריו יקשר קשו אהריו "ביסבוס" ולא עוד אלא שאחב"י יושבים כבר ומחשבים את רב עשרו והרווחים הגדולים שיצאו לו לסאקר מכל העסק הזה. אמנם כן, ארץ מדינה תלמיד הדיפלומט ובעל-השבון נורא. באפן רשמי הוא "יתפטר" אלא שמשדדיו יעבדו הלאה... כמו שאמר אותו המלמד: "לו הייתי רוטשילד, הייתי יותר עשיר ממנו, שהרי הוץ מהעשירות שלו הייתי מוסוף גם ללמד (צו קנעלען בלעז) ונמצא שהעורך שלנו יהיה עכשיו "יותר עשיר מרוטשילד".

והיפה שבכל ענין האכסוטיבה הוא המעשה עם איסישקין. ראה ויצמן, שאישיהברזל נהפך

בקנדה לאיש הזהב ולי יוני דו וריים התחילו נושרים ממנו וידוע הוא כרבי ישראל מכבר עשירים ואחינו באמריקה יש להם דרך ארץ גדול בפני המטבע, מה עשה? הלך ושלח את ליפסקי להציע לפניו בשם ציוני אמריקה (והלא אסור היה אפילו להזכיר את שם אוסישקין בארמריקה!) וכשם ויצמן בכבודו ובעצמו, שיכנס שוב להנהלה הציונית כדי לחצוב לו "קבר" במלון-יו. ממש כמו שמספרים את המעשה הידוע באותו רבי, שבאו אליו חסידיו לספר לו כי פלוני האפיקורס עומד בקהל ומטיח דברים כפי הרבי שיחיה.

— "השליכוהו החוצה, את השני, חתה!" — פקד הרבי בועם, — "והריחו עומד בחוץ" — עני החסידים — ו"איככה נוכל לגרשהו החוצה?" — "הכניסוהו פנימה והשליכוהו החוצה!" צעק הרבי.

אלא שאוסישקין הבין את הענין ואמר: לא! — באלה רבותי. וכשהוא ארץ מדי: "לא!" או "לא!" !! * * * ומדי דברי באוסישקין נזכר אני מיכלא גם בקרן הקימת וכמוכן גם בקרן היסוד. — נכנסתי בשבוע זה להנות — כך כותב לי יהודי פשוט מנהלת-שבועה — וקניתי לי דגים-מלוחים קטנים (כמה אני אוהב אותם!) והחננני עטף אותם בעתון ורגוני ישן, כמדומני ב"היינט" כורשוני. כשבאתי לביתי, ישבתי, "לש חט" את הדגים המלוחים ואנב ורקתי מוכס גם לתוך הנליון השמן. ראיתי והנה הנליון הזה בן שנתיים, מיום 27 ספטמבר 1926, ובו מופיע מאמר ארוך מימלח ומפולפל מכל "הנעשה והנשמע בא"י" מאת פטרושקה בתל-אביב, העתונאי הזרוץ הזה מספר "נסים

ונפלאות ע"א הקרן-הקיימת בארצנו ובין יתר דבריו הוא אומר: "ק"ק עשתה ועושה גם עכשיו את העבודה היותר נחוצה בארץ (עוד יותר מקרן היסוד?). היא קונה קרקעות, מיר לישוב פורה. כל הנותן כסף בפולניה לקרן-הקימת מוכסח הוא שכספו מוצא לתכלית מועילה וקדישה. ל בני-הארץ, והמטרה הזו מושגת בקצור ה"כתב", כמו שאתם אומרים. אינו גומר את החלל על הק"ק, ומדי קראי את החלל הגדול הזה נזכרתי ב"שלוש עצות" של פטרושקה שפרסם ב"היינט" רק לפני שבועות אחדים. כדי להציל ולהגדיל את הכנסות קרן היסוד שירדו פלאים בזמן האחרון הוא בא בהצעה קטנה ופשוטה מאד — להפסיק לשנה אחת או לשנתיים את מגבית קרן היסוד ואת פעולותיה בארץ, כלומר: לא לקשקש יותר בקופסי אותה, לא לקנות קרקעות ולא ליסד מושבות, מחוץ-למטות, והכל כדי לכוון סות את ההוצאות הגדולות והמיותרות של קרן היסוד.

ושואל אני מד' עומות: מלכת-הילה מאי כסבר מר פטרושקה ולסוף מאי קא סבר? אימתי נחלשה ראינו של זה, האם לפני שנתיים ימים כשראה עדיין את הק"ק שהיא עושה את "העבודה הכי נחוצה בארץ" או עכשיו בשעה שנהפך ל"בעל עצות" כאלו היתה באמת הק"ק ל"הפקר פטרושקה"? אדרבה, ילמדנו רבנו! אמר עומות: שלש עצות טובות יעץ לנו ידידנו ב"היינט" מת"א וע"כ איעץ לו גם אני שלש עצות טובות בשבילנו: (א) שילך לכדק את עיני ויראה נכוחה. אעפ"י שהה"ר פיינגנבוים נסע לחו"ל ישנם ב"ה עוד מומחים אחרים לעינים. שיתנו לו מדה נכונה למשקפים

בחירים ב"עין הנץ" אשר ברחוב יפו. וסעילו העליון למרגלותיו. והנה ננעה בו יד אדם, הפך פניו וראה וחנה המפך קח עומד לפניו ואומר לו: "קום לך לישון בחדרי ב Wagon-lit כבר שלמתי עבורך!" ומכיון שאין מסרבין לגדולים ומכש"כ למפקחים ולאונספקטורים הלך—אנוס עם"י הרב—אחרי המפקח ושכב לישון במטה הרכה. כוראי שכח מה שכתב רק לפני שבו עות אחרים על פקיד קרן היסוד ועל מנהיגי הפועלים ועל "נסיעותיהם" ב"קבנט-דלוקס" על חשבון קה"י, עד שקראו אחריהם מלא על הו"י יפו: "קרן-היסוד-גלדער", וע"כ רוצה אני להזכיר לו בזה, שאם ישנם קנ"דטים "לנסיעות" במחלקה הראשונה ע"ח קרן-היסוד, כל ישכח להכניס בריטימה גם אותי ואת תלמידי ואת מוכירתי ו"מייפיסיותי", ואני מצדי אשתדל להשפיע בכל כחי לטובת "שלוש העצות" שלו, בבחינת: שמור לו ואשמור לך... * * *

ולכען האמת ולכען החיסתוריה רוצה אני למסר לכם בזה אי-אלה בארץ רים בענין "שעון הזהב", שעל אודותיו ספרתי לכם בשעורי הקודם, ופרטים שמסר לי בשבוע זה אהרן הפקידים החשובים כה"ק. ומעשה שהיה כך היה: לפני ירחים מספר בא לארצנו המפקח הכי ללי של חברת-האחריות "פניקס" לארצות המזרח וה"ר צ"ג. מקרן הקרן מת הממונה והמיכחה לדבר זה לזה אותו בכל דרכיו ונסיעותיו בארץ. המפקח הכללי נסע לו במחלקה הראשונה כדי-ליתו וה"ר צ"ג, שהוא נאמן לשטתו ועומד בדבורו כ"דייטש" אפי' תי נסע במחלקה הראשונה מצד שני: כלומר: בשלישיות. כשחזרו יחד נמצא רים לא"י דרך קנטרה בליה הציע לו יחד"ר את מטתו על הספסל הקשה,

תרכילו ואגרופו מתחת למראשותיו וסעילו העליון למרגלותיו. והנה ננעה בו יד אדם, הפך פניו וראה וחנה המפך קח עומד לפניו ואומר לו: "קום לך לישון בחדרי ב Wagon-lit כבר שלמתי עבורך!" ומכיון שאין מסרבין לגדולים ומכש"כ למפקחים ולאונספקטורים הלך—אנוס עם"י הרב—אחרי המפקח ושכב לישון במטה הרכה. כוראי שכח מה שכתב רק לפני שבו עות אחרים על פקיד קרן היסוד ועל מנהיגי הפועלים ועל "נסיעותיהם" ב"קבנט-דלוקס" על חשבון קה"י, עד שקראו אחריהם מלא על הו"י יפו: "קרן-היסוד-גלדער", וע"כ רוצה אני להזכיר לו בזה, שאם ישנם קנ"דטים "לנסיעות" במחלקה הראשונה ע"ח קרן-היסוד, כל ישכח להכניס בריטימה גם אותי ואת תלמידי ואת מוכירתי ו"מייפיסיותי", ואני מצדי אשתדל להשפיע בכל כחי לטובת "שלוש העצות" שלו, בבחינת: שמור לו ואשמור לך... * * *

ולכען האמת ולכען החיסתוריה רוצה אני למסר לכם בזה אי-אלה בארץ רים בענין "שעון הזהב", שעל אודותיו ספרתי לכם בשעורי הקודם, ופרטים שמסר לי בשבוע זה אהרן הפקידים החשובים כה"ק. ומעשה שהיה כך היה: לפני ירחים מספר בא לארצנו המפקח הכי ללי של חברת-האחריות "פניקס" לארצות המזרח וה"ר צ"ג. מקרן הקרן מת הממונה והמיכחה לדבר זה לזה אותו בכל דרכיו ונסיעותיו בארץ. המפקח הכללי נסע לו במחלקה הראשונה כדי-ליתו וה"ר צ"ג, שהוא נאמן לשטתו ועומד בדבורו כ"דייטש" אפי' תי נסע במחלקה הראשונה מצד שני: כלומר: בשלישיות. כשחזרו יחד נמצא רים לא"י דרך קנטרה בליה הציע לו יחד"ר את מטתו על הספסל הקשה,

אנגליה הכשמרת וגם מכישלת הפועלים שלאחריה וגם הוא בכבודו ובעצמו שואפים ליצור בארצנו מימשלה עצמאית Self Government ברב עברי בא"י—בשעה זו הולך ז'ונבל וסוגר את השער טאהור במפתח ואר"כר: "סטופ אמגריישון!" רב עברי בא"י: "אללרויסן! רק לא היום — "בוקרא!" ולע"ע הכבדו ושבו כאשר מכירים אתכם שם בגלות אתם ואפילו העשירים שבכם, בעלי חמש מאות פונטים עד שיבוא הגואל", כמו שכתוב בחנויות: היום במזכונים ומחר בהקפה. ולא לתנם אמר ה"גדול" על ררך בית-לחם אפרתה, שהוא אוהב רק שני יהודים בירושלם ואחד מהם הוא — כנהל מחלקת העליה בארצנו. ולא להזם התקררו השמים בבגל ביום פתח חת הכנסיה הזו וירדו גשמים: הקב"ה בכבודו ובעצמו בכה ושפך דמעות על נעילת א"י בפני בניו... * * *

ולא לתנם עמד ויצמן על הבטיה בכל וכיר בקיאותו הטובה בהמצאות תינו הכימיות המצויה מלים מפוצצות גם כנגד תוקפיו. לסטיפן וויין הוכיח כי הבולשביקים גישיבים אלפי יהודים על פני הקרקע וקוברים עשרות אלפים מתחת לקרקע, ושכה כי כאן בא"י "קוברים" אותנו כ"ה גם למעלה וגם למטה... ולבוטינסקי הטיף מוסר, שעלינו לחכות ולהמתין וללכת לאטנו — Slowly בלע"ז. "הים ואת זה לעמת זה עשה אלהים. בשעה שהציר ההולנדי בקונגרה, יאן פישר, עמד על הנמח בכל זמחה כנגד צמיצום העליה בארץ, סטיפן וויין ובוטינסקי קראו תגר ועשו "גוואלד" כנגד נעילת הדלתות בפני אחב"י וב"שעה שקולונל וודג'בור במניסטור — ה"ענין", שהא כלו "כפתור ופרח", כיש הצלחה שאין להמציצה וצריך

להודרו ולקבלו מיד, והגביר השיב לו בקרירות-רוח. שאמנם הענין הוא ה"ענין", "שהיא כלו "כפתור ופרח", שבתו עדיין לא הגיעה לפרקה והוא אינו הוישב עדיין על שדוכים בשבילה ובכלל יש לו שהות להמתין. — אמנם כן — השיב השדכן — יודע אני שבתך עדיין לא הגיעה לפרקת ולך, ארונני יש שהות להמתין; אבל מה אעשה ובתי שלי כבר בגרה וכבר זה כבר הגיעה לפרקה ולי בודאי שאין שהות להמתין כלל וכלל!

מאד אפשר הרב, שהגביר מצרו צדק. באנם ומטרורים אותו מעכפו בענינים שאין הזמן גורם להם. אבל הלא תגרו, יקירי, שגם השדכן שהשתדל ברבר צדק אף הוא מנקודת-המבט שלו: לו אין שהות להמתין כלל וכלל! יודעים אנו כלנו את הקושי שב"ענין". אבל מה לעשות? ר' חיים, והגביר בלונדון יוכל לחכות אבל כלל ישראל אין לו שהות להמתין ואינו שומע בל"שן זו: "סטופ אמגריישון!". * * *

מתימן ומתחת להרי-השדה, שלא שערו פעולם ולא האמינו במציאותו ואיך עשו אונם כאפרכסת לשמע את צע-קונו שלא הבינו. ובכ"ז מוכטחני כי רק "נאים" שכוה, נאום אורינגלי, יוכל להשפיע ולעשות רשם על הקונגרס. ואין כל ספק בירי, שהוא יוציא עוד אלפים פונטים לטובת אחי הת"י כנים. וכל כך למה?—מפני שה"סרק" עמם, עם אחינו התימנים העלובים והגזולים, כמו שאמר לי פעם יוסף הת"י מני כי התימנים הם אחרונים לכל דבר ואפילו בסדר א"ב. ובכל צדקה וחלוקה מתחילים א' אשכנזים, ב' בוכרים, ג' גרזים, ד' מערבים ס' ספרדים ק' ר' רוסים ובאהרונה בא הת' — תימנים!..

ובינתיים פרצה מחלקת בין האשכנזים והספרדים בעירנו, כסבורים אתם בשל כה? — בשל מלח אחת נכרית וזרה המלה "סינגוגה". [הספרדים טוענים ואומרים כי "סינגוגה" פרושה בלשון איספנוולית בחז"ל עדה כשם שהמלה Eglise להבריל היא סמל העדה הנוצרית, והיות שהנדיבה היא ספרדיה ושלחה כל ימיה נרבות לעדת הספרדים הלכה וכתבה בצואתה את כל כספה לטובת ה"סינגוגה", כלומר: העדה הספרדית, והאשכנזים, כלומר הרבנים שלי, טוענים להיפך, כמובן, ואומרים: כלפי ליא! הם מכינין ראייה כן הפוסקים הראשונים והאחרונים של הגויים ואפילו ממלוננו של אלמאליה כי המלה "סינגוגה" פרושה: בית כנסת, ומכיון שהכתוב מדבר בבית כנסת, איזה בית כנסת רשמי אחר יש בירושלם הוץ מה"חורבה" האשכנזית?.. בקצרה שניהם אחוזין בטלית,